

Κ. Σμυρ Σφραγίσου 9

Ο ΛΥΧΝΟΣ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 3η.	✠	Φύλλα	12.
ΑΡΙΘ. 31ος.		Τιμή όβολα	36.

Κεφαληνία, 14. Νοεμβρίου 1861.

Διάφορα έσυνεβήκανε από την ύστερη φορά
πού έβγήκε ο Λύχνος,

Δημόσια Δυστυχήματα.

— Η Κεφαλονιά έχασε τὸ φίλοτης. Ο Ιωάννης Σάουνδερς ήταν' ο φίλος εκείνος. Ο Ιωάννης Σάουνδερς ήτανε χριστιανός, αλληθινός χριστιανός, και, θεμένος εις την Ιωνικὴν Τράπεζα, την έκανε φιλόανθρωπη με την παρουσίατου. Η Κεφαλονιά χροστάει εύγνωμοσύνην εις την ένθύμησιν του αποθαμένου εύεργέτουτης, και θέλει θυμηθεί πάντα τὸ όνομάτου με άγάπην.

— Η Έφτάννησος έχασεν ένα σπάνιον Δικαστήν. Ο Χριστόφορος Κογεβίνας δέν επίρρεάζετο ούτε από την Κυβέρνησιν, ούτε από τούς όχλους. Ητανε ειδήμων, νοήμων, και τίμιος. Ητανε τέτοιος, όπου η Κυβέρνησήμας θα δυσκολευθεή τώρα να εύρη τον όμοιοντου — Ο θάνατος του Κογεβίνα και ο θάνατος του Σάουνδερς ήτον' αληθινά Δημόσια Δυστυχήματα.

Δημόσια Φύλλα.

— ΤΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, εύχαρισήσανε 1.ον όλους τούς τίμιους νοήμονας οι όποιοι αγαπούν' κάθε βήμα που να φέρνη σην αξιοπρέπεια της ανθρωπότητος. 2.ον εύχαριστήσανε όλους τούς Δημοκόπους οι όποιοι τὰ έμεταχειρισθήκανε ως δημοκοπικὴν ύλην για να εξακολουθήσουνε τή δουλιάτους. **ΕΔΟΥΚΗΣΑΝΕ ΟΜΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΕΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΥΔΑΙΟΥΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ, ΕΝ ΜΑΓΙΗ ΠΙΣΤΕΙ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

πῶς τὸ Πᾶν ἔγινε μόνον καὶ μόνον γιὰ τοὺς ὀρθόδοξους . . . πῶς οἱ ὀρθόδοξοι μόνον εἶναι ἄνθρωποι, καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι σκυλιὰ . . . καὶ πῶς, ἂν ἐλείπαν' ἐκεῖνοι, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελ' ἔχει πουλιὸ παρτίδο στὸν Κόσμο! . . .

Ὁ Θεὸς, γιὰ τοὺς χυδαίους, δὲν εἶναι παρὰ ὁ Μέγιστος Κομματάρχης!

Διὰ χυδαίους ἐννοοῦμεν ὄχι ἐκείνους ὅπου δὲν εἶναι ἄρχοντες, ἀλλὰ ἐκείνους ὅπου δὲν ἔχουν ὀρθὸ λογικόν.

— **Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ.** Ἡ ἀλήθεια δὲν τρομάζει παρὰ τοὺς Γαλιότους, τοὺς ὁποίους βάνει σὲ κύνδινο. Ἐξεναντίας, ὁ τίμιος ἄνθρωπος τρέχει εὐθύς νὰ ἰδῇ ἂν τῶ ὄντι ἦναι ἀλήθεια ἐκεῖ ποῦ τὴ λένε, γιὰ νὰν τὴ δεχθῆ μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως, καὶ ἀγάπης.

Μὰ ὡς κ' ἐκεῖνοι ποῦ εἰλικρινὰ ζητοῦν τὴν ἀλήθεια, ὑπόκεινται κ' ἐκεῖνοι σὲ ὀπτικές ἀπάτες.

Ἡ σύνταξη τῆς Ἀλήθειας φαίνεται νὰ ἔχη δύο σκοποὺς, 1.ον νὰ κηρύξῃ κατὰ τῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν Ἐφτάννησο. 2.ον ν' ἀρματώσῃ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τῶν βαρβάρων. Τὸ ἀρμάτομα κατὰ τῶν βαρβάρων βαστᾶ πολὺ ἄνισα μοιρασμένες τὲς γνώμες εἰς τὴν Ἐφτάννησο· ἐπειδὴ, θέλ' εἶναι ἴσως χίλιοι μόνον ὅπου τὸ θεωροῦνε σὰ μία ζουρλαμάδα, κ' ἑκατὸν-ενεήντα-ενιὰ χιλιάδες ὅπου τὸ θέλουνε σὰν τὸ ἄνθος τῆς φρονημάδας. Ἄν ἡ φρονημάδα ἐμετριότουνε μὲ πεντίνια, ὁ Συντάχτης τῆς Ἀλήθειας ἤθελ' ἔχει φρσςς!... Τὸ νὰ κηρύξῃ δὲ ἀφ' ἧ ῥῆ μ ἔ ν ως ἐναντίον εἰς τὴ Δημοκρατία, μὰ τὸ Ναι μᾶς φαίνεται κόπος χαμένος. Ἐδὰ κανεῖς ποτὲ εἶπε τὸ ἐνάντιο ; ! Ὁ Λομπάρδος, ὁ Λισγαράς, ὁ Παδοβάς, ὁ Βερίμιος, καὶ ἄλλοι παρόμοιοι δημοκόποι, κατηγοροῦν' κί αὐτοὶ τὴ Δημοκρατία! . . . Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἂν ἦναι καλὴ ἢ κακὴ ἡ Δημοκρατία, ἀλλὰ, ποῖοι εἶναι οἱ Δημοκόποι.

Ὁ Συντάχτης τῆς Ἀλήθειας, ἂν θέλῃ νὰ ὠφελήσῃ, πρέπει ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐγᾶνῃ μπαριμποῦτες, κί ἔχει νὰ κάθεται νὰ μᾶς λῆ πῶς εἶναι κακοὶ οἱ μασκαράδες.

ΔΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΥΜΕ, ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΝΤΕΣ ΜΑΤΑΠΛΑΘΟΥΜΕ,
Κ Α Π Ο Υ Θ Ε.

Θρησκευτική Δεισδαμονία, και Ἐπιστημονική Δεισδαμονία.

Τόσο στήν Ἐπιστήμη σάν και στή Θρησκεία ἡ Δεισδαμονία
βρίσκει νά βροκίση ὄλο τὸ ἴδιο. Τόσο στή μία σάν και στήν ἄλλη
ἡ οὐσίατης εἶναι μία, και τ' ἀποτελέσματάτης τὰ ἴδια.

Εἰς τὰ θρησκευτικά, ἡ δεισδαμονία συνίσταται εἰς τὸ νὰ πέρ-
νη κανεῖς γιά θρησκεία ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶναι διόλου θρησκεία. Εἰς
τὰ ἐπιστημονικά, ἡ δεισδαμονία συνίσταται εἰς τὸ νὰ πέρνη
κανεῖς γιά ἐπιστήμη ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶναι διόλου ἐπιστήμη. Εἰς
τὴν πρώτην περίεασην ἡ δεισδαμονία μᾶς δίδει ψευτοθρησκείαν,
εἰς τὴ δεύτερη ψευτοεπιστήμην.

Ψευτοθρησκεία και Ψευτοεπιστήμη ἔχουνε συντροφιά, και πάν
ὡς ἐπὶ τὸ πλῆστον μαζὺ ἐνωμένες, και ὅ,τι πάθ' ἡ μία παθένη
κ' ἡ ἄλλη ἐπειδὴ, ἡ Θρησκεία και ἡ Ἐπιστήμη, θυγατέρες διδυ-
μες τοῦ πνεύματος, ἐλαπτώνουνη ἡ καθαρίζουνη ἀντάμα.

Ὁ ἀφρικανὸς τρέμει ἐμπρὸς | Ὁ Νεύθων κλίνει τὴν κεφα-
εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου ἐκεῖ- | λήντου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὄντος
νου εἰς τὸ ὁποῖον ὑποθέτει μίαν | τῶν ὄντων.
θεσότητα!

Ὅποια διαφορὰ μεταξύ σὲ τοῦτες τὲς δύο θρησκευτικὲς ἰδέες!

Ὁ ἀφρικανὸς βλέπει στήν ἔκ- | Ὁ Νεύθων βλέπει στήν ἔκλει-
λειψη τοῦ Ἡλίου ἕναν Ὄφη ποῦ | ψη τοῦ Ἡλίου τὸ σκέπασμα ἐνὸς
τρώει τὸν καυμένον τὸν Ἡλιο! | οὐρανοῦ φωτινοῦ σώματος, ἀπὸ
ἄλλο οὐράνιο σκοτινὸ σῶμα.

Ὅποια διαφορὰ μεταξύ σὲ τοῦτες τὲς δύο ἐπιστημονικὲς ἰδέες!
Ἄλλ' ἡ μεγάλη διαφορὰ τῶν ἰδεῶν τούτων γένεσι καὶ ἀνάπτυξι
παισιωπότερη στα πρᾶχτικάπους ἀποτελέσματων ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξι
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΚΗΜΕΤΕΡ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ο ἄγριος ἀρπάζει τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, καὶ τὸ σφάζει στὰ πόδια τοῦ εἰδολούτου· νομίζοντας νὰ ὑπη- ρετῇ ἔτσι τὴν Θεότητα !	Ο φιλόσοφος προσκυνᾷ τὸν Θεὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ τὸν ὑπηρετεῖ ἐχτελόντας τὴν ἠθικέστου παραγγελίαν.
---	---

Ἴδοῦ καὶ λίγα ἰδικάμας παραδείγματα,

Στὴ Ζάκυθο, ὅταν μία κοιλο- πονὰ κ' ἀργῇ, τῆς φέρνουνε κυθὸ συνηθᾶ νὰ κράζη τὸ χει- μῖαν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπὸ τὴν ποὺλιὸ θαυματουργὸς τῆς χώρας. Ἄν τούτῃ δὲν κάμῃ τὸ ἀποτέλεσμα, φέρνουνε συχέριο μῖαν ἄλλη, καὶ πάλε μῖαν ἄλλη, ἕως ὅτου νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ γυ- ναῖκα ! . (1)	Ἡ τάξις ἡ νοήμων στὴ Ζά- κυθο συνηθᾶ νὰ κράζη τὸ χει- μῖαν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπὸ τὴν ποὺλιὸ θαυματουργὸς τῆς χώρας. Ἄν τούτῃ δὲν κάμῃ τὸ ἀποτέλεσμα, φέρνουνε συχέριο μῖαν ἄλλη, καὶ πάλε μῖαν ἄλλη, ἕως ὅτου νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ γυ- ναῖκα ! . (1)
---	---

Εἰς τὴν Κεφαλονιά τῶρα λί- γους χρόνους, μία γυναῖκα, τοῦ ὄχλου, ἔδωκε σημεῖα τρέλας. Ἡ γειτόνησες ἐμπήκαν εὐθὺς, ἐκάμανε συμβούλιο, κ' εὐρήκανε πῶς ὁ ὄξ' - ἀπὸ - δὸ - κ' - ἀλάογου ἐμπήκε μὲς' στὸ κεφάλι της. Ἐ- πέσανε ἀκολούθως καὶ τῆς ἐγρο- θοκοπήσανε τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ σκιαχτῇ ὁ Πειρασμὸς νὰ φύγῃ !	Ἡ τάξις ἡ νοήμων εἰς τὴν Κεφαλονιά, σὲ παρόμιες περι- στασες, κράζει τὸν ἱατρὸν ὁ ὁ- ποῖος δὲν διορίζει διόλου γραβιὰς στὸ κεφάλι.
--	--

Ποῖος δὲ βλέπει τὴ διαφορὰ μεταξὺ στὲς δύο τοῦτες ἐπιστη-
μονικὲς διαγογές ;

(1) Σὲ μῖαν περίστασι δὲςκολῆς γέννας, ἡ γυναῖκα ἔφθασε
νᾶχη ἑφτά εἰκῶνες ἐμπρόστης· καὶ ἐπειδὴ μῆτ' ἔτσι δὲν ἐγέννα,
α ὡ Παναγίε μου, λείε, τόσες εἴστενε, καὶ κερνάε δὲ μοι βο-
ταε ; . . 2

Οἱ παπάδες τοῦ Ἁγίου Διο-
νυσίου στὴ Ζάκυθο ἔχουνε στὸν
κύπο τοῦ Ἁγίου ἓνα χορτάρι τὸ
ὁποῖο, ἔξορισμένο ἀπὸ αὐτοὺς σ'
ἐκείνους τοὺς τρόπους ὁποῦ αὐ-
τοὶ γνωρίζουνε, καὶ παρμένο ἀπὸ
μία γυναῖκα σ' ἐκείνους τοὺς
τρόπους ὁποῦ αὐτοὶ διορίζουνε, ἡ
γυναῖκα ἐκεῖνη κάνει παιδιὶ σερ-
νικό! . . .

Οἱ παπάδες οἱ νοήμονες καὶ
τίμιοι στὴ Ζάκυθο ἀγαναχτοῦνε
βλέποντες τὴ θρησκεία καταν-
τημένη νὰ μ'παίηνη σὲ χορτάρια
γιὰ νὰ κἀνη τὲς γυναῖκες νὰ
κάνουνε παιδιὰ σερνικά. (1)

Ἐμεῖς εἰς τὴν Κεφαλονιά, ἔ-
χουμε ἓναν ἱερέα ποῦ, κάθε τό-
σο, μαζώνει τὸν ὄχλο στὲς ἐκ-
κλησιῆς, καὶ τότε θέλγει μὲ δαι-
μονοπάσματα καὶ δαιμονοβγάλ-
ματα.

Ἐνας ἱερέας πουλιὸ ἐξευγενισ-
μένος, πουλιὸ νοήμων, καὶ πε-
ρισσότερο διδαγμένος τὴ θρησκεί-
ατου, ἤθελε μαζώνει κάθε τόσο
τὸν ὄχλο στὲς ἐκκλησιῆς, γιὰ
νὰν τοῦ ἔηγά τὸ Εὐαγγέλιον,
καὶ νὰν τὸν προτρέπη στὴν ἀ-
ρετήν.

Ποῖος δὲ βλέπει τὴ διαφορὰ μεταξύ στὲς δύο τοῦτες θρησκευ-
τικῆς διαγογῆς;

Ὁ παραλληλισμὸς τοῦτος προσφέρει δύο τύπους, τὸν πλέα χα-
μπερτὴ καὶ τὸν πλέα ὑψηλὸν τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλὰ ἡ δυπλὴ τούτη δεισιδαιμονία δὲν ἔχει πάντοτε χαρα-
χτήρας τόσο χοντροειδεῖς καὶ εἶναι μάλιστα ἐπίδεχτικῆς ἐνὸς εἰ-

(1) Ὅταν ἀκόμη στὴ Ζάκυθο, ἓνας ἀξιώτιμος, ἀλλὰ εὐπίστος,
Κύριος ἐκεῖθε, ὀμιλόνταςμας γιὰ τὸ χορτάρι ἐκεῖνο, ἐπρόσθετε.

Αἱ! μὰ! ὡς κ' ἐκεῖνο τώρα πάει λιγοστεύοντας στὸν κύπο τοῦ
Ἁγίου! . . .

Καλὸ σημάδι, μπάρμπα, τ' ἀποκριθήκαμ' ἐμεῖς.

Γιατί! :

Γιατί τὸ χορτάρι ἐκεῖνο δὲ φυτρώνει παρ' ὅτι τὸ χωριὸν ἐπιπλεῖ
καὶ μεγάλη ἀνοησία· καὶ ὄντες πάνη λιγοστεύοντας, θα, τῆ τῆς ἡ
ἀνοησία διασκεδάζεται.

δους ἐξευγενίσεως καὶ τελειοποιήσεως. Τοῦτες ἀκολουθοῦνε, κατὰ τὸν τρόποτους, τὴν πρόδον τῆς ἀληθινῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀληθινῆς ἐπιστήμης, τῶν ὁποίων μιμοῦνται τὴ γλώσσα, τὰ σχήματα, τὰ βήματα, καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὅλον καὶ ἀπάνου στὲς ὁποῖες εἶναι πιασμένες σὰ δύο παράσιτες παρασαρκίδες.

Σήμερα ὅμως ἡ ἀληθινὴ Ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀληθινὴ Θρησκεία καυχόνται νὰ ἐλευθερωθῆκαν' ἐξολοκλήρου ἀπὸ τῆ δεισιδαιμονία τους κάθε μία. Ἀμφίβολον ἂν ἦναι ἀληθινὸ, βέβαιον ὅμως ὅτι εἶν' ἐπιθυμητό.

Η ΕΧΘΕΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΡΦΟΥΣ.

Δὲν ἤθελε μᾶς γνοιᾶση νὰ 'μιλήσωμε γιὰ τὴν Ἐχθεση, ἂν δὲν ἤθελε ἰδοῦμε τοὺς Ἀγύρτας νὰν τὴ διαβάλουε.

« Τὴν ἔχθεση τὴν κάουον' οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ ἀγγλόφρονες, γιὰ » νὰ δεῖξουε τὰς προόδους ὅπου ἐκάμαμε ἀπουκάτου στὴν Προ- » ρασία. Λοιπὸν, ἐμεῖς, μωρὲς-παιδιά, νὰ μὴ ζεῖλωμε τίποτα! »

Ἡ διαβολὴ τούτη, ποῦ δὲ γένηται μὲ τὸ κοντίλι ἀλλὰ μὲ τὸ φουσῶνι, εἶναι ἀνόητη. Ἀνόητη, ἐπειδὴ θέτει ὅτι τὰς προόδους ὅπου ἐκάμαμε τώρα πενήντα χρόνους τὰς ἐκάμαμε χάριν τῆς Προστασίας! Ἀνόητη, ἐπειδὴ νομίζει ὅτι μᾶς συμφέρει, γιὰ νὰ κατηγορήσωμε, τὴν Προστασία, νὰ φανοῦμε ἀνίκανοι! Ἄν ἐμεῖς ἐπροοδέψαμε, ἐπροοδέψαμε ἐπειδὴ ὁ 19.ος αἰῶνας εἶναι ὁ αἰῶνας τῆς προόδου, καὶ ὄχι γι' ἄλλο. Ἄν ἐμεῖς ἀκροασθοῦμε τοὺς ἀγύρ- τας, θέλει κάμουμε κ' ἐμεῖς σὰν ἐκείνονε ποῦ, γιὰ σκάση τῶν γυναικῶν ἐκατακόπηκε!

Ἡ Ἐχθεση ποῦ, κατὰ τοὺς ἀγύρτας, σκοπὸν ἔχει νὰ τιμήση τοὺς Ἄγγλους κατὰ τοὺς Ἄγγλους, σκοπὸν ἔχει νὰ ἐμφυχόση τὴν Ἰόνιον βιομηχανίαν πραγματικῶς, δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν. Ἡ Ἐχθεσίμας δὲ γένηται πάρι κατὰ μίμησιν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον μιμητικό. ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

α Θέατρον ὁ Κέφαλος. Ἀπόψε τὰς 8 $\frac{1}{2}$ κτλ. » Τ' ὄνομα τοῦ Θεάτρου εἶναι βέβαια περιττό, μὰ ἔτσι κάνουνε καὶ στὴ Φλωρεντία (ὅπου εἶναι δέκα θέατρα). Εἰς τὸ Σχολεῖο τοῦ Πετρούτση ἐχρειαζότου' ἕνας διδάσκαλος τῆς λατινικῆς. Οἱ ἐπίτροποι δὲν ἐβλέπαν' κανένα, καὶ ὁμῶς ἀνοίξανε διαγωνισμό!... μὰ ἔτσι κάνουν' καὶ στὴν Εὐρώπῃ (ὅπου εἶναι ἑντρίμοξη ἀπὸ διδασκάλους). « Ἰόνιος ἔχθεσις! » ἴσως νὰ μὴν ἔχωμε τίποτε νὰ ἐχθέσωμε· μὰ ἔτσι γένεται καὶ στὸν ἄλλον κόσμον, ὅπου τ' ἀριστουγήματα τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν εἶναι ἤδη συσσωρευμένα καὶ θέλουνε νὰ δειχθοῦνε.

Τέτοια εἶναι, κατὰ τὸ Λύχνο, ἡ γένεσις τῆς ἔχθεσις. Μίμησις. Εἶναι τὰ παιδάκια ποῦ μὲ βίσαλα κάνουν' καλιβία. Ὅχι ἄλλο. Ἡθελε κάμουμε γνωσικὰ νὰ μὴν ἤθελε τῆνε κάμουμε· μὰ ἤθελε κάμουμε ἀνόητα τώρα ἐμεῖς, ἂν, γιὰ σκάσητους, ἠθέλαμε νὰ φανοῦμε ἀκόμη πουλιὸ ἀδύνατοι ἀπ' ὅ,τι εἴμαστε.

Ἐμεῖς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἐπροοδέψαμε καὶ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς. Ἠθικῶς! Δὲν ἐννοοῦμε μῆγαρις ὅπως εἴμαστε σήμερα ἠθικότεροι ἀπ' ὅ,τι μιὰ φορὰ εἴμαστε· ἂν ἐλέγαμε τοῦτο, ἀναποδογυρίζαμε ἴσως τὰ πράγματα· ἀλλ' ἐννοοῦμεν ὅτι σήμερα εἴμαστε πλέα νοήμονες. καὶ τοῦτο εἶναι ἀναντίρητον. Τὴ νόσήμας, ἀληθινὰ, τὴν ἐδιευθίναμε πρὸς τὸ κακόν, ἀλλὰ κ' ἔτσι, ἡ νόσησις δὲν παύει νὰ ἦναι νόσησις. Ἡ ἐφεύρεσις ἡ ἴδια τοῦ ῥιζοσπαστισμοῦ γιὰ νὰ γελοῦμε τὸν ὄχλο, δείχνει ἀνάπτυξιν πνεύματος εἰς τὸν ὄχλο, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειαστήκανε λαοπλανικὰ σύνεργα ἀνώτερης τάξεως. Ἰλικῶς ἀκόμη ἐπροοδέψαμε· τὰ πλοῦτημας ἐρίνανε ἀσυγκρίτως μεγαλήτερα· καὶ, ἂν στανικῶς τοῦ πολλαπλάσιου πλοῦτουμας εἴμαστε πάντα φτωχοὶ, καὶ ἴσως φτωχότεροι ἀπὸ πρῶτα, αἰτία εἶναι ποῦ ἡ χρεῖσιςμας ἐπολαπλασιασθήκαν' κ' ἐκεῖνες ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὰ πλοῦτη· οὔτε ποῦ εἶναι χρεῖα νὰ σημειώσῃμε ἡ αὔξησις τῶν χρεῶν δειχνεῖ ἀνάπτυξιν πνεύματος ἀνεκμενοῦ βαρβάρου ἔχουσε πολὰ λίγες χρεῖσις, οἱ ἄγριοι ἔχου' ἀκόμη περισσότερο

ΛΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΕΡΕΥΡΑΣ

τερες, και τὰ χτήνη διόλου· ὁ μόνος ἐξευγενισμένος ἄνθρωπος ἔχει τὲς ἄπειρες χρεῖες.

Ἡ τέχνηςμας και τὰ χειρουργήματάμας δὲν γνωρίζονται πλέον. Ποιὸς μαραγγὸς δὲ θυμάται χωρὶς νὰ γελάσῃ ἐκεῖνο ποῦ ἡ μαραγγοσύνη ἦταν' ἐδῶ και τριάντα χρόνους; Ποιὸς μπαλοματάρημας τώρα ἤθελε νᾶν ἐκεῖνο ποῦ ἦτανε ὁ καλύτερος τσαγγάρηστους τότες; Ὁ βάρφτης, ὁ φαῦρος, ὁ χτίστης, και ὄλεσμας ἡ τέχνης ἐν γένει ἀναπλασθήκανε. Ἡ χωριατοπούλεσμας μὲ κλονὲς χορταριῶνε κάνουνε στολίδια ἄξια νὰ φανοῦνε σὲ κάθε ἔχθεση. Ἡ γεωργίαμας δὲν εἷσαξε ἀληθινὰ νέα προϊόντα, ἀλλὰ ἐκαλλέργησε πολὲς ἄγριες γαῖες, κ' ἐδιπλασίασεν ἀκολούθως τὴν ποσότητα τῶν προὔπαρχόντων καρπῶν μας. Τὸ ἐμπόριομας κάνει βήματα γίγαντος. Εἰς τὴν Κεφαλονία τὰ διακόσια μας μεγάλα καράβια γυρίζουν' τὸν κόσμον μαζόνοντας πλούτη και ιδέες!... Ἡ κοινωνία ὅλη κινεῖται και προοδεῖ. (1)

Ἀναλόγως λοιπὸν μὲ τὴ μικρότητάμας, μὲ τὴν ἀπόστασήμας ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, και μὲ τὲς πολιτικέσμας περιπετιές, δὲν ἐμείναμε οὔτ' ἐμεῖς ὀπίσω, και οἱ τεχνήτεςμας ἐμποροῦσανε μὲ τιμὴ τους καθένας νὰ δώσῃ δείγματα τῆς προόδου τῆς τέχνης του. Τὸ νὰ φιλοτιμηθοῦμε νὰ φανοῦμε ἱκανοί, εἶναι βέβαια προκρίτωτερο ἀπὸ τὸ νὰ φιλοτιμηθοῦμε νὰ φανοῦμε ἀνίκανοι:

(1) Ὁ μοναχὸς παπᾶς μένει στάσιμος, ἐκεῖ ποῦ τὸν ἄφησε ὁ περασμένος αἰῶνας, στὴν τύφλατου. Τοῦ τὸ θυμοῦμε και τώρα γιὰ τὸ καλόμας και γιὰ τὸ καλότου. « Ὅταν ἡ κοινωνία πηγένη » ἐμπρὸς, ὅποιος μένει στάσιμος, γλύγορα θὰ ἔρεθῇ χωρισμένος. »

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης **ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΡΓΑΠΟΣ**

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ « ΗΜΟΥΣΦΩ ΛΗΞΟΥΡΙΦΑ. »